

La veritat en marxa

Continuem posant en clar la veritat per mitjà de ploma agena.

Copiem de "Les Circumstàncies"

"DESMENTINT"

Se'ns prega la inserció de les següents ratlles:

FOMENT d'ahir, fent-nos gràcia de la seva benevolença, inclou els diputats Radical i Socialista entre la llista de grisos seguidors de Marcellí Domingo sota l'ombra protectora de l'últim clou de la temporada: l'Esquerra Catalana. Aquesta inclusió, però, ens hauria estat potser grata abans del diumenge. Ara no ens fa cap falta.

Contra la cínica indecència de l'article de presentació de diputats, hem de dir alguna cosa. Els nostres diputats Simó i Ruiz han sortit pels seus propis vots, restats de la massa gregària que ha donat el triomf a l'Esquerra. Han sortit contra la ferma, sorda i innoble oposició de l'Esquerra. Sens dubte preferirà "Foment" que no en parlem més d'això. Amb aigua passada no corren els molins. A més, al Parlament, els nostres diputats tindran ampla oportunitat de fer-ho.

Solament ens plau dir, ben alt, que els nostres diputats, Simó i Ruiz, ho són en virtut d'una autoritat per ells mateixos guanyada. Poes o molts, els vots obtinguts són propis i poden comptar amb ells. Van al Parlament amb plena independència personal; no com lacais, no com llimpiabotes de Marcellí Domingo.

C. CALLEJA

De la Casa del Poble."

Des de l'inici de la campanya electoral, diàriament ha aparegut en les planes de FOMENT la candidatura d'Esquerra Republicana en la qual figuraven els noms dels senyors Simó i Ruiz, sense que els interessats en protestessin.

I com a corolari d'aquesta nota, reproduïm els següents paràgrafs d'un article de Rovira i Virgili que publicà "La Nau" el dia 30 de juny:

"A Catalunya l'Esquerra Republicana ha obtingut un èxit enorme, amb majories absolutes a totes cinc circumscripcions electorals. Ha copat a Lleida; ha fet sortir a Tarragona, a més dels candidats propis, els de les minories, que no haurien sortit sense els milers de vots que l'Esquerra els ha abo-

L'instint polític del poble

Apaivagat el traüt electoral i retornada la serenitat a l'esperit dels homes equànims, tothom reconeix la importància capdal de les eleccions del prop passat diumenge a Catalunya.

La victòria formidable dels elements de Macià situa el problema de la nostra llibertat col·lectiva en un pla inassolible a les altres organitzacions polítiques de la terra.

Fins fa poc, tots els partits, fent ús i abús del tòpic que l'Estatut de Catalunya havia d'ésser obra de tots els catalans, es disposaven a obstaculitzar la tasca de l'Esquerra Catalana. Els organismes d'història catalanista, en propugnar per una representació proporcional que els assegurés una intervenció en el govern present i en confecció de la llei futura de Catalunya, sense donar-se'n compte, no feien més que afeblir la força moral del poble. Catalunya, mostrant-se en l'hora decisiva, dividida, esquarterada, — sinó en el punt concret de la llibertat col·lectiva en les normes que havien de regular i fer viable aquesta llibertat, — hauria comès un greu error. Error que els dirigents no saberen descobrir, i que el poble amb una visió clara de la realitat i de la conveniència, l'ha corregit de manera esplendorosa esborrant tots els matissos de la política catalanista per a donar major força al roig absolut que és el color distintiu de l'ideari i la tàctica de Francesc Macià.

La votació obtinguda arreu de Catalunya per l'Esquerra Catalana, dona un sentit d'unanimitat al voler del nostre poble així en el fonamental com en l'accidental; i aquesta unanimitat és la millor palanca per a alsapremar i apartar del nostre camí els obstacles que poguem trobar-hi.

Si la votació del prop passat diumenge no hagués estat tan precisa i concreta; si La Lliga i Acció Catalana haguessin obtingut un nombre de sufragis reveladors d'un estat d'opinió desafecta a la "Esquerra", la tasca d'elaborar l'Estatut de Catalunya hauria estat cançonera — puix que costa l'agermanar i harmonitzar tendències oposades — i aquesta lentitud, i el transigir, que sempre enerva, haurien restat embranzida a la nostra voluntat col·lectiva. Ara no; la situació està ben dibuixada: a Catalunya no hi ha més que un sol voler: el representat per Macià; els altres, per mancats de força, no resen, ni han d'ésser tinguts en compte.

Davant, doncs, d'un anhel manifestat amb tanta cohesió per la nostra democràcia, els enemics, si en tenim, han de restar corpresos i han de fer el necessari per a què sia respectada la nostra voluntat.

Vivint com vivim en República, hem de confiar en un règim de vera llibertat i de justícia, i en nom de la llibertat i menys encara en nom de la justícia, ningú no podrà regatejar a Catalunya el seu dret indiscutible a governar-se a si mateixa.

El triomf de l'Esquerra Catalana és un fet providencial que ve a facilitar extraordinàriament la consecució de la nostra llibertat. Quan l'haguem obtinguda; quan ens poguem recloure a casa nostra, llavors serà hora de parlar de tendències, de centre i de dretes per tal de donar a la nostra estructuració la veritable fesomia de la societat catalana.

La tasca de pactar amb Madrid, exigia del poble una unanimitat espontània i no filla de transaccions; una unanimitat directa i no de segon grau. El poble donant a Macià el gran triomf del diumenge ha demostrar posseir un gran instint polític.

eat, com ho proven nombrissimes actes parcials; hauria pogut copar a Girona, a Barcelona-ciutat i a Barcelona-província. La rinada del 28 de juny ha estat molt més forta que la del 12 d'abril."

Sense comentaris per compte propi i sense manifestacions de rancúnia per "Les Circumstàn-

cies" per haver acullit en les seves columnes una prosa tan pulida i culta com la de la nota "Desmentint".

Deuen entendre que la cultura es fomenta per aquest mitjà i que els partits es fan forts pel procediment d'acullir i divulgar grolleries contra l'adversari.

Improvisacions

POMELL DE POESIES. — El qui no ha tresecat quilòmetres a través d'una foradada tenebrosa o ha viscut a l'ombra moltes hores, no sap com és consoladora la llum del sol. Solament el qui com jo s'ha vist obligat a negligir per una temporada la quotidiana gimnàstica espiritual, sap com és plaent la represa del dolç divagar pel camp multicolor de la poesia on hi floreix amb igual ufana l'arbre emblemàtic dels pregons problemes que planteja la metafísica, i la clavel·lina modesta representativa de totes les puerils futeses que serveixen de tema als escriptors que de les coses no en sabem copsar més que la part externa.

En aquest camp jo hi trobo, avui, versos signats amb unes inicials, F. M.; versos que es perden entre l'enfarfec de la prosa que omplena la premsa diària, i que mans amoroses deuriem separar, talment com es destria el gra de la palla, per a donar-los-hi el noble suport que mereixen: el suport d'uns fulls de paper de fil de delicada filigrana, relligats dins d'unes guardes de seda carmesí, o de fina pell brunyida. Solament així el joier seria digne de la joia.

Aquesta tasca, deuriem realitzar-la mans femenines, puix que els dits matussers dels homes no són propis per feina tan delicada.

En aquesta època de decadència de la nostra poesia, els versos que signen les enigmàtiques inicials F. M. són una estrella que guaita entre la nuvolada. Ella ens mira a nosaltres, però nosaltres no fem gaire cas de la seva llum suau i consoladora.

Jo m'atreveixo a recomanar a les gentils senyoretes que es desvetllen en profit de la cultura espiritual de la dona reusenca, que fassin un pomell de les poesies inèdites i publicades, originals de F. M. Amb elles formarien una toia que faria molt goig i que seria un bell ornament per la ciutat.

IGNOT

ELS CATALANISTES REPUBLICANS DEUEN ESSER SUBSCRIPTORS DE "FOMENT"